

КАНТОНЪ

Срѣдъ полето занѣмѣло
малка кѣщичка дими,
а навредъ е бѣло, бѣло.
Ситенъ снѣгъ вали, вали.

Цѣлъ день бурята лудува
и парцалчетата вѣй,
а невидимъ прѣстъ рисува
по стѣклата чудни феи.

И кокичета засмѣни
съ нѣжни, хубави глави
и облича имъ премѣни
съ чудни сребърни бои.

Вечъ по друма не скрибуцатъ
и не чуй се меденъ звѣнъ
на звѣнчета и каруци.
Днесъ е пусто — тамъ навѣнъ.

Само вечеръ подъ стрѣхата
нѣкой палва жѣлтъ фенеръ
и притваря пакъ вратата.
Туй е старий кантонеръ.

Цѣла нощъ тамъ буденъ мига
въвъ полето златний фаръ.
Буря пѣтникъ щомъ настига
спира въвъ кантона старъ.

Григоръ Угаровъ

